

bejdsgivere, der alt for tidligt gik rundt og begyndte at snakke om seniorpolitik og efterløn og se nu osv., osv. De må søreme gå til deres medarbejdere nu og lokke dem til at blive. Det kan være, at de skal til tegnebogen, det ved jeg ikke, og det skal jeg heller ikke blande mig i, men det er derude, problemet løses, som i øvrigt hr. Duetoft sagde det tidligere.

Det, jeg gerne ville have hørt mere om i statsministerens tale, er, at hvis vi nu skal i gang med trimningerne og vi skal spare nogle penge her og der – lad os så se, om vi skal det, det afviser vi ikke på forhånd – så er det, som jeg plejer at sige derhjemme, når jeg har sparet noget ved at gå på udsalg et spørgsmål om, hvad vi så skal bruge de penge til. Vi manglede noget med investeringer, og måske netop nu var der en god idé i at fremhæve, at vi skal altså også have givet noget, tændt et par alterlys for noget af det, som trænger til at få et pust fremad. Her vil det ikke undre statsministeren, at vi fra CD's side genfremhæver folkeskolen.

Vi ønsker en ny folkeskole for dem, der vil vide mere, som det hedder, men også for dem, der gerne vil have det lidt mere spændende. Dem, der gerne vil opleve en skole, som dagen igennem er fyldt med aktiviteter, som tilbyder mange forskellige slags ekstra viden, ekstra oplevelser, ekstra interessegrupper, fritid, leg og idræt, og hvad ved jeg, en skole, der står som centrum med indkaldelse af andre faggrupper, pædagoger osv.

Det kan ikke være sådan, at Danmark fortsat skal have verdensrekord i børnepasningsudgifter og europæisk bundrekord i uddannelse, i undervisningstid. Det hænger ikke sammen. Det må vi kunne bytte om på i et eller andet omfang. Der må kunne gøres mere på skolen, og så kan vi måske få droppet nogle af de mere eller mindre kvalificerede pasningsordninger, der er rundt omkring. Vi tror på, at folkeskolen kan gøre det bedre, gøre det sjovere og gøre det mere spændende.

Lærerne kan ikke gøre det alene, men en forudsætning for det her er, at lærerne er der, og derfor håber vi meget, at Kommunernes Landsforening i de kommende forhandlinger med Danmarks Lærerforening kan gå ud og få begyndt at få ændret nogle af arbejdstidsreglerne. Kan de ikke det, så må jeg bare sige til regeringen, at så synes vi, at Folketinget skal hjælpe. De ting må brydes op, de ting må ændres, for at skolen skal komme til at fungere, også så den kan fungere om 5 år og om 10 år.

Det samme gælder sygehusvæsenet. Jeg har ikke tid til at gøre meget ud af det i dag. Intet af det, statsministeren sagde, var vi sådan set uenige i, men vi bliver nødt til at gå videre og også her er arbejdstiden og arbejdets tilrettelæggelse en hæmsko. Jeg håber, at Amtsrådsforeningen kan få noget igennem på det her område. Kan de ikke, så er sygehusene også Folketingets sag. Det synes jeg nok at vi har bevist gang på gang. Så må Folketinget hjælpe til. Men alt det her ordnes selvfølgelig bedst i forhandlinger. Det har jeg stor respekt for. Jeg har bare ikke så meget respekt for det, hvis det ikke lykkes.

Vi trænger til flere afklaringer i den offentlige sektor. Forsvaret har været nævnt kort i dag. Vi er bekymrede for i CD, at en manglende afklaring nu betyder, at forsvaret allerede begynder at disponere, som om de bebudede og omtalte besparelser er gennemført. Det er de ikke. Jeg må også meget advare imod, at nogen sidder i deres lønkammer et eller andet sted og spekulerer over, hvor dejligt det ville være, hvis vi ikke nåede at få et forsvarsforlig inden år 2000. Der er altså kun 14 måneder til, og jeg håber, at regeringen vil tage initiativ til, at vi allerede kommer i gang her i foråret, så vi kan få et forsvarsforlig i tide. Det er ikke ligegyldigt med danske soldater i udlandet og danske soldater i farezonen. Det kræver altså en solid opbakning.

Vi skal hjælpe dem, vi kan, ude omkring. Jeg har nævnt forsvaret, men det er jo bestemt ikke det eneste. Ulandsbistanden når jeg ikke at komme ind på, men CD ønsker fortsat, at Danmark har en fin position her.

Vi skal altså også hjælpe, når det drejer sig om mere fredelige og dagligdags problemer, og her tænker jeg selvfølgelig på Europa. Jeg kan stort set vende hr. Thulesen Dahls ord om og inderligt anmode regeringen om at gøre, hvad den kan for at være hjælpsom i forhold til alle de udfordringer, som det europæiske samarbejde står over for i det kommende år.

Det kan godt være, at det engang imellem gør sig bedre derhjemme at stå med et lille dansk særstandpunkt, men det kan godt være, at det slet, slet ikke kan betale sig i det lange løb. Der er al mulig grund til og behov for, at der bakkes op bag alle de ting, der nu tegner sig af problemer. Det bliver et svært år for Europa, og jeg synes nok, at vi allerede nu, som også statsministeren understregede det i sin tale, kan se, hvor helt afgørende det er, at Europa får den